

Ni mogoča nobena druga rešitev!

SREČKO MAJCE, UPOKOJENEC

SREČKO MAJCE je upokojenec, opravlja pa funkcijo predsednika hišnega sveta v blokkih ob Lubejevi in Rašiški ulici v Soseski 6. Ob tako velikem številu stanovalcev njegovo delo res ni zavidanja vredno, saj mora med drugim pobirati denar za ogrevanje in toplo vodo.

»Neprijetno mi je že zvoniti po stanovanjih in nadlegovati ljudi zaradi denarja. Ponekod imajo to boljše urejeno: predsednik hišnega sveta ima pisarnico, kjer v določenih dneh in urah stanovalci lahko po-

ravnajo stanarino ali uredijo druge stvari. Tudi pri nas smo razmišljali o tem, pa so se nekateri posamezniki odločno uprli. Pravijo, da njihovih prostorov (kjer je spravljen samo en otroški voziček) ne smemo uporabljati za skupne name- ne...«

»V Soseski 6 imajo večkrat težave z ogrevanjem in toplo vodo. S tem imate verjetno precej sitnosti?«

»Ne vprašajte... Če voda ni dovolj topla, mi stanovalci že stojijo na vratih. In veste, kaj se mi je zadnjič zgodilo? Ko so v časopisih ljudje brali, da tisti bloki, ki niso poravnali računov, ne bodo ogrevani, so takoj planili name: »Aha, tople vode nimamo zato, ker ste si zadržali denar zase!« Veste, da me je vse minilo. Se sreča, da je večina stanovalcev takih, ki razumejo in cenijo moja prizadevanja.«

Tovariš Majce ima že odrasle otroke, toda glasoval bo za samoprисpevek.

»Mislim, da je v tem trenutku problem otroškega varstva res izredno pereč. V današnji gospodarski situaciji ni mogoča nobena druga rešitev.«

IVAN BOŽIČ, ČLAN KOLEKTIVA LITOSTROJ

Samo, da bo denar šel za otroško varstvo

TOVARISA Božiča smo zmotili pri gledanju televizijskega dnevnika. Zaupal nam je, da je to njegova najljubša oddaja, saj ga nadvse zanimajo dogodki doma in po svetu.

»Sem, na Jamo, smo se preselili šele pred kratkim. Precej hrupno se mi zdi tu. Pa še nekaj me moti: naše dvorišče (pred zgradbo, v kateri je poslovalnica Kuriva) je daleč naokrog najbolj neurejeno. Povsod imajo asfalt, le pri nas smo še v prahu.« je povedal.

»Pa še to zapišite, da naj skakalnice nikar ne selijo drugam,« se je spomnil čez čas. »Saj imajo tudi drugod take objekte sredi mesta, ne vem, zakaj bi samo pri nas skakalnica motila mestni videz.«

V sobo je stopila Božičeva hčerka in spomnil si mo se akcije za samoprисpevek:

»Vaša punčka je že velika in ne potrebuje več otroškega varstva. Boste vseeno glasovali za?«

»Naša Marjetka je stara enajst let, vendar zjutraj, ko se odpravlja v šolo, le potrebuje pomoč. Dokler ni prišla k nam stanovat nečakinja, smo prosili sorodnika, da je vsako jutro ob sedmih, ko je šel mimo v službo, pokukal še v naše stanovanje, če ni morda hčerka kljub budiilki zaspala...«

Ko nam je razložil svoje težave, je tovariš Božič nadaljeval:

»Seveda bom glasoval za samoprисpevek. Bo pa prav prišlo morda za njene otroke. Mislim, da bi to akcijo morali vsi podpreti. Samo, treba je zagotoviti, da bo denar res šel za otroško varstvo.«

(Nadaljevanje s 4. strani)

Občinska konferenca SZDL je navedenim ekipam za posamezne zbornice volivcev dodala še člane krajevnih skupnosti, člane občinskega akcijskega odbora ter konference ZKS in občinske konference SZDL.

Na zborih volivcev so bile razen navedenih ekip še ekipe z dia filmi, ki so že uvodoma s projekcijo filma plastično prikazale probleme prostorske utesnenosti na področju osnovnih šol in vrtcev za mesto Ljubljana kot celoto.

Tako pripravljene zbornice volivcev so obrodile tudi ustrezne sadove, ki so se zlasti odrazili z razgibanimi razpravami in v tem, da so volivci v večini primerov razumeli, da brez dodatnega namenskega vira oblikovanega za uvedbo samoprисpevka ne bo mogoče v naslednjih petih letih pridobiti najnujnejšega učnega in varstvenega prostora v osnovnih šolah in v vrtcih naše občine. Zbori volivcev so torej dokazali visoko stopnjo solidarnosti naših volivcev do razreševanja perečih problemov vzgoje in izobraževanja na območju naše občine.

SKLEPI IN PREDLOGI ZBOROV VOLIVCEV:

1. Na vseh zborih volivcev je bil sprejet sklep, da se razpiše referendum za uvedbo samoprисpevka za sofinanciranje enotnega programa gradnje osnovnih šol in vzgojno-varstvenih ustanov na območju Ljubljane. Od 31 zborov delovnih ljudi v delovnih organizacijah je bil sprejet sklep za razpis referenduma na 29 zborih delovnih ljudi, na dveh zborih pa ni prišlo do glasovanja.
2. K programu gradnje osnovnih šol in vzgojno-varstvenih zavodov za razdobje od leta 1972 do 1976 na območju občine Ljubljana-Siška so bili sprejeti s strani volivcev naslednji predlogi:

a) Pri osnovni šoli Franc Bukovec v Medvodah (Preska) naj se zgradi telovadnica v letu 1973 in ne v letu 1976 kot je bilo predvideno v predlogu programa. Ta predlog je podprlo 9 zborov volivcev na območju krajevnih skupnosti Medvode, zbor volivcev krajevnih skupnosti Trnove-Topol in 6 zborov delovnih ljudi v Medvodah.

b) Nova osnovna šola v Pirničah naj bi imela 8 do 10 učilnic namesto 16 učilnic kot je bilo predlagano v predlogu programa, s tem, da se s projektom za novo šolo zagotovi možnost kasnejše razširitve objekta v kolikor bi bilo to potrebno. Predlog so dali volivci na zborih volivcev krajevnih skupnosti Medvode, sprejel pa ga je tudi zbor volivcev v Pirničah, ki se ga je udeležilo 91 občanov, ki so tudi predlagali, da se prične z gradnjo nove šole leta 1973.

c) Gradnja osnovne šole na Brodu naj bi se pričela v letu 1973 in ne leta 1974 kot je predvideval prvotni predlog programa. Šola naj bi imela 12 do 14 učilnic in ne 8 kot je bilo prvotno predvideno v predlogu programa, s tem, da se tudi pri tej šoli s projektom zagotovi možnost nadaljnje razširitve šolskega objekta.

Predlagane spremembe je sprejel zbor volivcev na Brodu, ki se ga je udeležilo 84 občanov.

(Nadaljevanje na 7. strani)

Delo z otroki človeka ohrani mladega...

NA IGRIŠČU osnovne šole v Šentvidu smo zagledali gručo otrok. Starejša tovarišica v modri trenerki jim je pravkar razlagala, kako se pravilno vrže kroglo.

»Milica Mervič, predmetna učiteljica telesne vzgoje,« se nam je predstavila. Povedala je, da je njihova šola že organizirala roditeljski sestanek, na katerem so staršem razložili, kako pomemben je samoprисpevek.

»Upam, da smo jih pričeli,« se je nasmehnila. »Jaz vem, kaj se pravi delati pod milim nebom. Triindvajset let sem učila otroke na prostem in pri tem staknila išias in cel kup bolezní. Naša šola končno ima telovadnico, toda precej je še takih zavodov, kjer nimajo te sreče...«

»Dolgo že poučujete telesno vzgojo na tej šoli. Verjetno že učite otroke vaših bivših učencev? Se vam zdijo otroci sedaj drugačni?«

»Pravzaprav, razlike ni. Otroci so vedno radi telovadili. Samo da jih je danes težje krotiti. Spremenil pa se je žal odnos do učitelja!«

Ob zadnjem stavku se je tovarišica Mervičeva zami-

MILICA MERVIČ, PREDMETNA UČITELJICA

slila. Ni vedela, ali bi povedala, kar jo teži.

»Toliko let že delam na tej šoli... In mislite, da mi je kdo hvaležen za moje delo? Stara sem že, pravijo. Menijo, da bi bil že čas, da grem v pokoj. Nekateri na šoli so to poskušali doseči z metodami, ki jih niti ne upam opisati. Jaz pa imam tako rada otroke...«

Za trenutek je umolknila, oči so ji postale motne. Toda ko je pogledala proti punčkam, ki so stale nedaleč stran, se ji je obraz spet razvedril. Ko smo jo kasneje opazovali, kako vsa mladostna in sveža razdaja svoje znanje malčkom, bi skoraj ne verjeli, da ima že toliko let za seboj. Delo z otroki človeka ohrani mladega...

Nova šola, več znanja, lepša prihodnost